

Wouter en Mieke

Wouter en Mieke zitten samen op de bank en kijken naar de televisie. Er is een film over de boerderij.

'Vark!' roept Wouter. 'Ik zie een vark.'

'Dat is een varkentje,' zegt Mieke.

Wouter knikt. 'Ja, een vark!'

Dan zien ze een heel grote vogel.

'Een kip met een slabber,' zegt Wouter.

'Nee, dat is een kalkoen,' zegt Mieke.

Wouter knikt weer en roept: 'Een kale koen.'

Mieke lacht. 'Jij kan nog niet goed praten.'

'Welles!' zegt Wouter.

'Nietes!'

'Welles!'

'Nietes!'

Wouter springt van de bank en rent de kamer uit.

In de keuken is mamma met het eten bezig.

'Mamma! Mieke zegt dat ik niet kan praten.'

Mamma lacht. 'Je kan heel goed praten, hoor

Wouter. Je kletst me de oren van het hoofd.'

Wouter gaat terug naar de kamer en roept:

'Mieke, mamma heeft geen oren meer.'

Dat moet Mieke zien. Ze loopt naar de keuken,

maar de oren van mamma zitten nog gewoon aan

haar hoofd.

'Zie je wel,' zegt

Mieke als Wou-

ter ook de keu-

ken binnen

dribbelt. 'Jij

zegt allemaal

verkeerde din-

gen.'

'Nietes!'

'Welles!'

Wouter geeft

Mieke een klap.

Mieke geeft een

stomp terug.

'Ophouden!' roept mamma.

Dan begint Wouter te huilen. 'Ik kan wel praten,' snikt hij.

Mamma gaat op haar hurken zitten. 'Komen jullie nou eens even bij me.'

De kinderen gaan met een boos hoofd bij mamma staan.

'Natuurlijk kun je al goed praten, Wouter,' zegt ze. 'Maar soms zeg je nog een woordje verkeerd en dat is helemaal niet erg. Dat is juist leuk. Je bent ook net drie geworden en Mieke is bijna vijf. Die zit al in de kleutergroep.'

'Ik zit op Olleke Bolleke,' zegt Wouter.

'Maar dat is de peuterspeelzaal,' zegt Mieke.

Mamma knikt. 'Over een tijdje ga jij ook naar de school van Mieke,' zegt ze tegen Wouter. 'Dan word je een echte kleuter.'

'Wat is een tijdje?' vraagt Wouter.

'Eerst moet het nog winter worden,' vertelt mamma. 'En dan komen Sinterklaas en Kerstmis. Daarna wordt het lente en Pasen. En als alle bomen weer groen zijn, is het zomer. Dan ga je naar de kleutergroep.'

'Jaaa!' juicht Wouter. 'Klaas komt en kersumus en de lenter en de zomer. En dan is Wouter groot!'

'Maar nú ben je nog een peuter,' zegt Mieke.

Wouter denkt even na en zegt: 'Ik ben wel een ouwe peuter.'

'Zo is dat,' zegt mamma.

En dan moeten ze allemaal heel hard lachen.

Pcesje mauw, hondje waf

Pappa zit op de rand van Wouters bed en leest een sprookje voor. Mieke is er ook bij.

‘Een zware bromstem riep: “Doe open lieve kinderen, ik ben jullie mamma en ik heb allemaal lekkere dingen bij me. Dat wordt smullen.”

De zeven geitjes hoorden meteen dat het de wolf was en begonnen te lachen. “Jij bent de wolf,” riepen ze.

“Hoe weten jullie dat?” vroeg de wolf.

“Onze mamma heeft een lieve zachte stem en die van jou klinkt als een oud wagenwiel.”

“Wel potverdrie,” mopperde de wolf, “stelletje brutale geiten.” Boos liep hij het bos in.’

Wouter moet ervan zuchten, zo spannend vindt hij het. ‘Potverdrie,’ zegt hij, ‘dat is een bóze wolf.’

Ineens springt Mieke van het bed. ‘Potverdrie,’ roept ze ook, ‘ik ben mijn knuffel vergeten.’

‘Stil nou,’ zegt Wouter, ‘ik wil van de wolf.’

Mieke rent naar haar eigen kamer.

‘Wat ga je doen?’ vraagt pappa.

‘Morgen is het dierendag,’ antwoordt Mieke. ‘We mogen allemaal een knuffelbeest meenemen.’

Pappa en Wouter lopen naar haar toe.

Mieke zit op haar bed met wel tien knuffels om zich heen. ‘Zal ik Hans Haas meenemen? Of

Kobus Beer? Of Peter Pinguïn?

‘Doe maar de Peter Ping Ping,’ zegt Wouter.

Mieke zucht, want ze vindt het heel moeilijk om er eentje uit te zoeken. ‘Ze zijn allemaal lief.’

‘Doe ze allemaal,’ zegt Wouter.

‘Dat mag niet van juf. Op diierendag mag je maar één knuffel meenemen. Je allerliefste.’

‘Wat is diierendag?’ vraagt Wouter.

‘Dan hebben alle dieren feest,’ vertelt pappa. ‘Dat is ieder jaar op 4 oktober. Op die dag gaan de mensen alle dieren met iets extra lekkers verwennen.’

‘Gaan ze de wolf ook verwennen?’ vraagt Wouter. ‘Krijgt die een geitje?’

Pappa lacht. ‘Nou, dat denk ik niet,’ zegt hij. ‘Maar hij krijgt in de dierentuin vast wel een bakje met heel veel hondenbrokken of zo.’

Wouter knikt. ‘Wolfsbrokken.’

Mieke steekt haar handen in de lucht en roept: ‘Nou weet ik het nog niet!’

Pappa aait over haar hoofd. 'Slaap er maar een nachtje over. Morgenvroeg weet je het vast wel.'

De volgende morgen is Wouter al vroeg wakker. De anderen slapen nog. Zachtjes gaat hij naar beneden. In de kamer loopt hij naar de viskom. Daarin zit Bertus, de goudvis.

'Hallo Bertus,' zegt Wouter, 'het is dierendag. Alle dieren hebben feest. De varks, de kale koe-nen, de wolfs en de vissen. Ik ga jou verwennen-
ren.'

Naast de kom van Bertus staat een potje visvoer.

Wouter draait de deksel eraf en keert het hele potje om in de kom. Ineens kun je Bertus niet meer zien, hij is verdwenen tussen het voer. Af en toe ziet Wouter even het kopje van Bertus. Hij hapt om zich heen en eet zoveel hij kan. 'Goed zo,' zegt Wouter. 'Het is dierendag.'

Dan staat Mieke in de kamer. 'Wat doe jij nou?'

'Ik doe Bertus verwennen.'

Mieke kijkt met grote ogen naar de viskom en roept: 'Dat mag niet! Dat is veel te veel. Dan gaat hij dood.' Ze rent de kamer uit. 'Pappa, mamma,' roept ze onder aan de trap, 'kom gauw! Jullie moeten Bertus redden!'

Pappa komt de trap afstormen. 'Ben je nou hele-

maal betoeterd!' roept hij. Vlug pakt hij een pannetje met water, vist met een netje Bertus uit de kom en doet hem in het pannetje. Dan maakt hij de kom schoon en zet Bertus er weer in.

Wouter is stil in een hoekje van de bank gekropen.

'Waarom doe je nou zo dom?' vraagt pappa boos.

'Het is dierendag,' antwoordt Wouter.

'Maar dat is veel te veel voor Bertus. Hij mag altijd maar een héél klein beetje voer hebben.'

Wouter begint te huilen.

Ondertussen is mamma ook beneden gekomen. Mieke vertelt wat er gebeurd is.

'Malle Wouter,' zegt mamma. 'Dat mag toch niet?'

Wouter kijkt haar met betraande ogen aan en zegt: 'We hebben alleen een vis om te verwennen.'

Mamma denkt even na. Dan zegt ze: 'Als Mieke vanmiddag uit school komt, mogen jullie even naar opa Bos om zijn dieren te verwennen.'

Opa Bos woont in een klein huisje bij hen in de straat. Hij heeft een grappig dik hondje op korte pootjes en een paar kippen en een haan.

'Jaaaa!' juicht Wouter. 'Dat is leuk.'

'Maar je mag Bertus nooit meer zo erg verwennen,' zegt pappa. Dat belooft Wouter.

Als Mieke 's middags thuiskomt, vertelt ze van dierendag op school. Alle kinderen hadden een knuffel meegenomen. En juffie vertelde over dierendag.

'Heel lang geleden was er een meneer,' zegt

Mieke, 'en die kon praten met dieren. Dat kwam omdat hij heel lief voor ze was.'

'Hoe heet die meneer?' vraagt Wouter.

Mieke moet heel lang nadenken. 'Siske of zoiets.'

'Ik denk dat het Franciscus was,' zegt mamma.

'Ja, die was het,' zegt Mieke. 'En die meneer was jarig op 4 oktober. Daarom is het nu dierendag.'

'Kon Siske ook praten met de wolf?' vraagt Wouter.

'Zo heet hij niet,' zegt Mieke. 'Hij heet... hij heet... nou weet ik het niet meer.'

'Franciscus,' zegt mamma weer.

'Zo heet hij,' zegt Mieke, 'en hij kon echt praten met alle dieren.'

'Dan moet Siske naar de wolf,' roept Wouter. 'En zeggen: "Blijf met je poten van de geitjes af."'

'Dat is een goed idee,' zegt mamma.

'Mogen we nou naar opa Bos?' vraagt Mieke.

'Ga maar gauw,' zegt mamma.

Even later staan Wouter en Mieke bij opa Bos voor de deur, met een zakje met koekjes.

Ze bellen aan en horen eerst een hond blaffen.

'Dat is Flip,' zegt Wouter, 'die is blij dat we komen.'

Opa Bos doet de deur open. 'Kom binnen, kinderen, kom binnen,' zegt hij.

Flip springt vrolijk om hen heen en Wouter en Mieke geven hem een koekje.

'En nou de kippen!' roept Wouter.

Ze lopen met opa Bos mee. Achter zijn huisje staat een hok met vijf kippen en een haan.

'Dag jochie,' zegt opa tegen de haan. 'Dag meisjes,' zegt hij tegen de kippen. 'We hebben bezoek.' Wouter en Mieke strooien wat kruimeltjes in het hok. Flip dribbelt steeds om hen heen. Die krijgt natuurlijk ook nog een stukje. 'Nou moeten we zingen,' zegt Mieke, 'want de dieren hebben feest.'

'Ik weet iets,' roept Wouter en hij begint:

'Poesje mauw, kom eens gauw,
ik heb lekkere melk voor jou!
En voor mij rijstebrij.
O, wat heerlijk smullen wij!'

Opa Bos en Mieke beginnen te lachen.

'Zo raakt Flip helemaal in de war,' zegt opa Bos.

'Dadelijk denkt hij nog dat hij een poes is.'

'Maar hij is ook net een poes,' zegt Wouter.

'Niet waar, Flip is een hond!' roept opa Bos en zijn stem klinkt heel boos.

Mieke schrikt ervan. Opa Bos is meestal heel aardig voor kinderen, maar soms kan hij ineens knorrig doen.

'Ik weet een goed liedje voor Flip,' zegt Mieke gauw.

'Hondje blaf, waf waf waf,
blijf jij van mijn lekkers af.
Deze koek is van mij.
Ook voor jou is er wat bij.'

'Goed zo,' zegt opa, 'dat vindt Flip wel leuk.'
'En de kippen?' vraagt Wouter. 'Nou raken de kippen door de war.'

'Dat is waar,' zegt opa, 'maar ik ken nog een liedje.'

Kipje tok, tok tok tok,
kom eens in mijn kippenhok.
Leg voor mij 'n lekker ei.
O, wat heerlijk smullen wij!

Wouter en Mieke klappen in hun handen.
Ze krijgen van opa nog een stukje chocola en een glaasje drinken. Daarna gaan ze weer naar huis.
Als ze samen door de straat stappen, zegt Mieke: 'Dat was een fijne dierendag.'
'Ja,' zegt Wouter, 'nou is die Siske vast heel blij.'

Met een boekje in een hoekje

Wouter ligt op de bank in de kamer. Aan de grote tafel zit mamma te kletsen met buurvrouw Nel.

'Mamma!' roept Wouter.

'Ja.'

'Ik fufeel me.'

'Je was toch met je autootjes aan het spelen,' zegt mamma.

Euurvrouw Nel staat op en komt bij Wouter op de bank zitten. 'Wat heb jij veel autootjes,' zegt ze. 'Eéénig!'

Euurvrouw praat met een beetje deftige stem. Wouter vindt haar eigenlijk niet zo leuk, want ze wil altijd alles weten.

Hij steekt zijn benen in de lucht en roept: 'Ik heb

